UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 436. Sixti Pap. Annus 5. Theodosii 29. Valentin. 12. Imp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

Visual Library

auctoritas, in qua excellentis ingenij vir Papinianus emineat: qui vt ſingulos vincit, ita cedit duobus. Notas etiam Pauli atque Vlpiani in Papiniani corpus factas, ſicut dudum ſtatutum eſt, præcipimus infirmari. Vbi autem pares eorum ſententiæ recitantur, quorum par cenſetur auctoritas; quod ſequi debeat, eligat moderatio iudicantis. Pauli quoq; ſententias ſemper valere præcipimus, &c. Dat. VII. Idus Nouemb. Rauennæ. DD. NN. Theodoſio XII. & Valentinian. II. Coſſ. hæc ibi.

XXV.

Verum præter Theodoſianum Codicem Gregorianus erat atque Hermogenianus, in quibus eiuſmodi Iureconſultorum ſententiæ digeſtæ erant & Principum placita. Quibus omnibus non dedignatos eſſe Romanos Pontifices in iis, quæ contra Chriſtianam religionem minimè verterentur, S. Gregorius Papa declarauit exemplo in ea epiſtola, quam dedit ad Ioannem Defenſorem *a*. Quomodo autem hæc à diuerſis diuerſo ordine diſpoſita, à Iuſtiniano Imperatore ſint meliori digeſta ordine atq; aucta, ſuo loco dicemus.

a Greg. l. 12. epiſt. 54.

XXVI.

Hoc eodem anno, dum legibus populus docetur & coërcetur, turpe ſcelus in domo regia regiaq; e perſona admitti contigit. Etenim ſub his Conſulibus Marcellinus (vt emendatiores codices habent) tradit de Honoria filia Gallæ Placidiæ Valentiniani Imp. ſororis, quòd conſuetudine Eugenij procuratoris infamata eſt, ob eamque cauſam Conſtantinopolim ad Theodoſium miſſa. Eſt huius Honoriæ mentio in veteri inſcriptione, quæ erat Rauennæ in baſilica Sanct. Ioannis Euangeliſtæ, his verbis *b*:

b Hieron. Rub. Hiſt. Rauen. l. 2.

SANCTISSIMO AC BEATISSIMO APOSTOLO IOANNI EVANGELISTÆ PLACIDIA AVGVSTA CVM PLACIDO VALENTINIANO AVGVSTO ET FILIA SVA IVSTA GRATA HONORIA LIBERATIONIS MERITO VOTVM SOLVIT.

hæc ibi. Porro quam erexit baſilicam, eandem ſacris etiam imaginibus decorauit eadem Galla Placidia, appoſuitque iconas complurium Auguſtorum, Conſtantini, Theodoſij Maioris, Arcadij, Honorij, & Theodoſij Iunioris à parte dextera, à ſiniſtra vero Valentiniani Maioris, Gratiani, Conſtantij patris Valentiniani Tertij, Gratiani nepotis, Ioannis nepotis, & alias imagines & inſcriptiones. Tu vero de his conſule Rubeum fuſius iſta proſequentem.

IESV CHRISTI
Annus 436.

SIXTI PAP. Annus 5. THEODOSII 29. VALENTIN. 12. IMP.

I.

QVI ſequitur Chriſti annus quadringenteſimus trigeſimus ſextus, Iſidoro & Senatore Conſulibus aperitur: quo cum Neſtorij fautores vniuerſam Orientalem Eccleſiam maioribus in dies miſcerent turbis, & grauioribus concertationibus exagitarent; Theodoſius Imperator, ſero licet, tandem auctorem malorum omnium Neſtorium in Oaſim deportandum, dato reſcripto decernit, directum illud quidem ad Iſidorum agentem hoc anno vna cum Conſulatu Prætorij præfecturam. eſt autem huiuſmodi *c*:

c Apud Act. Epheſ. edit. Pole to. 5. c. p. 12.

II. THEODOSII RESCRIPTVM CONTRA NESTORIVM.

Etſi noſtrum erga Rempublicam ſtudium perſpicuum eſt: haud minoris tamen nobis eſt curæ, vt ſacroſancta quoque religio rectè conſtituatur. Si enim hanc ritè curauerimus, fore optamus, vt & publicis quoque rebus hac ratione conſulamus. Quare cum Neſtorius Catholicæ quondam Eccleſiæ ſacerdos, nunc rectæ fidei proditor, tantorum ſcelerum mole oppreſſus teneatur: operæpretium eſt, vt ſerenitatis noſtræ ſententiæ ſubiiciatur, calamitateq; moribus illius digna opprimatur; vt qui venerandis Eccleſiæ legibus abiectis, traditionibusque contemptis, nefandæ hæreſeos auctor extiterit: quique dum illorum, quos proditionis ſuæ ſocios ſibi adiunxit, fidem corrupit, alienæ corruptionis crimen ſuo ipſius capiti aggregauit. Tua proinde celſitudinis auctoritas, hac pragmatica ſanctione, quæ hac propria auctoritate oſtenſa, prædictum Neſtorium ob admiſſam à ſe impietatem in perpetuum exilium Petras abire compellat: omniaq; illius bona Eccleſiæ Conſtantinopolis Fiſco addicat; quo auguſti loci illius opes, cuius ille ſacra myſteria nuper prodidit, auctiores euadant. Hac enim ratione futurum eſt, vt & religio ſanctiſſimæ fidei intacta in mentibus hominum perſeueret, & regni noſtri felicitas religione munita quotidiè magis magisq; floreat. hactenus reſcriptum contra Neſtorium.

III. DE LOCO EXILII NESTORII.

Fuiſſe quidem Petras locum exilij ab Imperatore decretum in Oaſena Ægypti prouincia poſitum, inde poſſumus intelligere, quod auctores omnes temporis huius ſcriptores in Oaſim Neſtorium deportatum fuiſſe tradunt, deportationem omnium famoſiſſimam, de qua ſuperius & in Notis pluribus dictum eſt. In Oaſim quidem deportatum eſſe Neſtorium, Theodoretus in epiſtola ad Sporadium tradit his verbis *d*: *Non ſolum ſacerdotio Neſtorius eiectus fuit diuino quidem iudicio, ſanctorum Epheſi congregatorum Patrum decreto, ſed etiam Imperiali nutu Oaſim incolere damnatus, pœnas, quæ impios expectant, has prægustare cœpit.* id ipſum affirmat Socrates *e*, id denique ex ipſius Neſtorij litteris Euagrius *f* prodit, qui & res poſt hæc ab eo geſtas ex iiſdem ſcriptis ita recenſet: *Quemadmodum autem Neſtorius in exilium eiectus ſit, & quid poſtea de illo factum, & quem vitæ exitum ſit conſecutus, & quas pœnas blaſphemiæ cauſa dederit, neutiquam ab illis, qui eius res geſtas ſcriptis prodiderunt, traditum eſt. Quæ omnia planè interciđiſſent, fuiſſentq; temporis diuturnitate ita deleta, obrutaq;, vt ne de illis omnino, vel ſemel audiri poſſet, niſi in librum quendam ab ipſo Neſtorio editum, in quo iſtarum rerum continetur narratio, forte fortuna incidiſſem.* & paulo inferius poſt recenſitam, quam Epheſi ob blaſphemiam ſubiiſſe ſententiam, iſta ſubdit:

d Theod. epiſt. 2.

e Socr. l. 7. c. 31.

f Euagr. l. 1. c. 7.

IV. QVALITER HABITVS NESTORIVS IN SVO MONASTERIO.

Porro autem in eodem libro oſtendit, Theodoſium primo propter amorem, quo eum complectebatur, eius abdicationem minime ratam feciſſe. Deinde cum quidam Epiſcopi ex vtraque factione ab vrbe Epheſo ad Theodoſium (idem ipſum namque Imperator poſtulauerat) miſſi eſſent, poteſtatem ſibi datam ad ſuum monaſterium reuertendi, quod ante portas Antiochiæ, quæ iam Theopolis dicitur, ſitum eſt; cuius nomen à Neſtorio non ponitur illud quidem, tamen fertur appellatum eſſe monaſterium Euprepij; quod quidem ante portas Antiochiæ locatum eſſe, pro certo cognoſcimus, & ab iiſdem non amplius duobus ſtadiis diſtare. Narrat idem ipſe Neſtorius, ſe in eo loco quadriennij ſpatio commoratum eſſe, variis affectum honoribus, variiſque præmiis donatum, poſtea autem relegatum ad Oaſim edicto Theodoſii. Verum quod caput omnium erat, penitus occultauit. Neque certe in eo loco vitam degens, à ſua deſtitit blaſphemia: adeo vt Ioannes Antiochiæ Præſul iſtam in apertum proferret ſententiam, Neſtorium ſcilicet perpetuo exilio mulctandum eſſe. Ex his vides, lector, Ioannem Antiochenum Neſtorij antea propugnatorem, poſt pacem initam cum Cyrillo eius aduerſarium penitus euaſiſſe. Sed ſubdit Euagrius:

V. QVÆ PASSVS NESTORIVS IN EXILIO.

Scribit præterea Neſtorius alium libellum acute & ſubtiliter ad quemdam videlicet Ægyptium de ſua in Oaſim relegatione, in quo de his rebus diſputat vberius. Quæ autem pertulerit ſupplicia ob conceptas ab ipſo blaſphemias (quippe obtutum Dei omnia contemplantem latere non potuit) ex aliis litteris, quas ad Præfectum Thebaidis dabat, ſatis poterit intelligi. Nam in illis videre licet, quod cum iuſtas hominibus pœnas non lueret, vltio diuina eum ex improuiſo oppreſſit, & quaſi captiuum ducens, in acerbiſſimam omnium coniecit calamitatem. Nam quoniam maiores luere debebat pœnas, ex Blemmiis, à quibus captus erat, dimiſſus, Theodoſio reditum illi per edicta decernente, circiter extremas oras Thebaidis, de vno loco in alium demigrans, atque ad terram colliſus, finem viuendi dignum ante acta vita eſt conſecutus, ipſoq; vitæ exitu alter Arius declaratus. in quo perſpicue elucet, & quaſi pro certo dignoſcitur, quæ merces ſit impiæ in Chriſtum blaſphemiæ propoſita. Vterque enim, Arius & Neſtorius, in eum ſimiliter iecit blaſphemiam, alter appellando creaturam, alter hominem tantum eſſe exiſtimando. & inferius oſtendens pro miraculo, vt quem Theodoſius tanto ſtudio proſequeretur, eundem in exilium iuſſerit ſolum vertere, iſta ſubiecit:

VI.

Verum ne crimen (inquit) *ſubeamus mendacij, ipſum Neſtorium, qui nos iſtas res doceat, in medium adducamus. Age Neſtori recita mihi quædam ad verbum ex epiſtola abs te ipſo de his, quæ iamdudum Epheſi de ſanctiſſima religione agitabantur, conſcripta,*

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

& ad Præfectum Thebaidis miſſa : Ex Imperatoris edicto (ſunt hæc verba Neſtorij) *Oaſim, alio nomine Ibin appellatam, demigrare coacti ſumus.* Ac quibuſdam deinde interpoſitis adiungit iſta. *Poſtquam Oaſis, quam ſupra dixi, à barbaris capta erat, ignique & cadibus * funditus vaſtata; nos ab iiſdem barbaris, qui nos (qua cauſa adducti, neſcio) ſunt derepente commiſerati, dimiſſi ſumus, minacibus quibuſdam conteſtationibus ad nos perterrefaciendos adiectis, vt quamprimum è regione illa egrederemur : Nam Mazici (inquiunt) nobis abeuntibus, ſunt extemplo eam occupaturi. Venimus igitur in Thebaidem cum captiuis quibuſdam, quos barbari ob miſericordiam (quid autem voluerint, equidem non habeo dicere) nobis adduxerunt. Poſtremo iſti ad cara ſua quique domicilia dimiſſi ſunt : nos autem ad Panopolim nosmetipſos propere recepimus. Verebamur namque, ne quis, quoniam captiui eramus, anſam inde ad negotium nobis faceſſendum arriperet, vel fugitiuorum crimen contra nos confingeret, vel alio quodam accuſationis genere (variæ enim calumniæ hominibus malitioſis ſolent abunde ſuppetere) nos per fraudem implicare moliretur.* his Neſtorius, ad Præſidem ſcribens, fugam ſuam coloribus adornauit. ſubdit mox vero : *Quapropter veſtram celſitudinem obſecramus, vt noſtra captiuitatis, ſicut leges poſtulant, curam habeatis, & ne patiamini quemquam hominem captiuum veteratoribus ad perniciem dedi : ne omnis poſteritas velut tragice hoc decantet, ſatius eſſe à barbaris duci captiuum, quam auxilij cauſa ad Imperium Romanum confugere. Atque ita iureiurando adiecto, ſic præterea ab aliis poſtulauit : Nobis per vos, quæſo, liceat in hoc commorari domicilio, ad quod ab Oaſi, cum eſſemus à barbaris dimiſſi, acceſſimus : vt quicquid à Deo de nobis decretum ſit, id iam nobis obueniat.* hæc ex prima epiſtola accepta Euagrius habet. ex ſecunda autem iſta ſubiungit :

VII. NESTORIVS COACTVS SÆPE MVTARE LOCA.

Has litteras ad tuam Amplitudinem à nobis perſcriptas, ſiue vt argumentum amoris erga te mei, ſiue vt admonitionem à patre ad filium miſſam ducis ; animum, quæſo, attende rebus in illis explicatis, quæ ſane permultæ ſunt, eaque pauciſſimis verbis, quantum fieri poterat, à nobis comprehenſa. Oaſis, quæ Ibis quoque dicitur, Nomadum multitudine in eam irruptionem faciente, iampridem penitus vaſtata eſt. & paulo poſt : *Quæ res cum ita accidiſſent, tua amplitudo, neſcio qua cauſa impulſa, aut qua arrepta occaſione, iuſſit, vt ad regionem quandam, Elephantinam nomine, ſitam ad extremam oram prouinciæ Thebaidis per milites barbaros ex Panopoli abduceremur : quo quidem manu militum, quos dixi, miſere raptati ſumus. At cum itineris longitudine eſſemus fracti, contritique, mandatum minime ſcriptum illud quidem rurſus à tua magnitudine accepimus, vt i Panopolim reuerteremur. Itaque moleſtiis, quæ in tanto & tam prolixo itinere nobis obtigerunt, debilitati, corpore morbo vexato & præ ſenectute languido, manibus etiam & lateribus confractis, venimus denuo Panopolim; ibique aduerſis caſibus & acerbo dolorum morſu conciſi, fere animam egimus.*

VIII. *Rurſum vero aliud mandatum ſcriptum à tua celſitudine ad nos allatum nos à Panopoli ad quoddam illius confinium traduxit. At cum nos iam finem mandatis contra nos editis ſtatutum fore putaremus, expectaremusque Imperatorum illuſtriſſimorum de nobis voluntatem, de improuiſo aliud crudele ſane dabatur mandatum, vt iam quarto mulctaremur exilio.* Et paulo infra : *Sis, quæſo, his rebus geſtis contentus : ſatis tibi ſit, tot exilia contra vnum corpus decreuiſſe : acquieſcas, amabo te, incommodis, quæ iam abs tua amplitudine accepimus. Quæſtionem, quæ eſt exercenda de nobis (per quos oportuerat cauſam declaratam fuiſſe) quæſo Imperatoribus noſtris inuictiſſimis (vt æquitas poſtulat) permittas. Iſta conſilia à nobis ad te, tamquam à patre ad filium ſcripta ſunt. Quod ſi eadem iam ſicut antea grauiter & iniquo animo feras : fac quod voluntas iubet, ſi modo vincere ratio non poſſit voluntatem.* Ad iſtum modum Neſtorius tam Imperatores, quam eorum magiſtratus litteris velut pugnis & calcibus verberare, maledictisque figere, non dubitauit; neque rebus aduerſis, quas pertulerat, ad modeſtiam traductus fuit.

IX. MISERANDVS NESTORII INTERITVS. a Theod. in Collectan.

Ipſe equidem accepi à ſcriptore quodam, modum, quo deceſſit è vita, talem fuiſſe, videlicet eius linguam vermibus exeſam eſſe, ſicque cum huius vitæ miſeriis ad grauiora ſupplicia iuſto Dei iudicio infligenda eaque ſempiterna migraſſe. hactenus de his Euagrius, quæ ab amanuenſi Neſtorij & ex eius epiſtolis accepit. His conſentientia cæteri habent : addit tamen Theodorus a Lector, totum eius corpus putredine fuiſſe conſumptum: id ipſum affirmat quoque Cedrenus b, cum lingua totum computruiſſe corpus : eadem etiam tradit Nicephorus c. Corrigendus tamen ex dictis Euagrius d ; dum ait inferius poſt mortem Neſtorij ſubrogatum Maximianũ Conſtantinopolitanæ ſedi in locum ipſius Neſtorij, ac deinde Proclum: nam viuo Neſtorio, immo necdum in exilium acto eos gubernare cœpiſſe Eccleſiam Conſtantinopolitanam, ſatis liquido demonſtratur. Cæterum non ante præſentem annum Neſtorium proſcriptionem cum exilio paſſum eſſe, tum reſcriptum Imperatoris datum ad Iſidorum Conſulem huius anni declarat, tum etiam litteræ ipſius Neſtorij fidem exploratam faciunt, vtpote quæ quadriennium teſtentur eum in ſuo monaſterio in pace frequentatũ muneribus & honoribus tranſegiſſe: cum enim eo fuerit amandatus poſt Concilium Epheſinum abſolutum in fine anni quadringenteſimi trigeſimiprimi, quatuor his additis annis habitationis in monaſterio, hoc planè anno in exilium actum colliges. Quoto autem exilij anno extremam diem clauſerit, haud ſatis exploratum habetur.

b Cedren. Compend. in Theod. Minore. c Niceph. li. 14. c. 26. d Euag. l. 1. cap. 8.

X. Quod rurſum ad Neſtorij finem ſpectat: licet iſta dicta nuper ſingillatim minimè explicet Theodoretus, vt rem omnibus notam; ſatis ſibi viſus iſtis verbis ipſius extrema clauſiſſe, quibus ait e: *Vnde quoniam turpiſſima & maximè ignominioſa morte perituri ſunt iniqui : pontificatu per ſanctos, qui Epheſi congregati fuerant, diuino ſuffragio eiectus eſt, & iuſſu Imperatoris Oaſin habitare damnatus, futuri impiorum ſupplicij illinc cœpit exordium, vt qui à ſua amentia conſumptus ſit, & in ſe dictum Apoſtoli f compleuerit : Quorumdam hominum peccata manifeſta ſunt præcedentia ad iudicium.* hæc ipſe : qui quidem ob priſtinam, quam cum Neſtorio (vt vidimus) conſuetudinem habuit, infamatus cum eſſet, arrepta inde Neſtorianis occaſione, commentitias quaſdam Theodoreti atque Neſtorij ad inuicem datas vulgauere litteras, quibus ſectæ communio monſtrabatur. teſtatur id quidem Leontius Scholaſticus, vbi ait g : *Attendito & illud, circumferri quaſdam Theodoreti ac Neſtorij epiſtolas, in quibus ſe mutuo recipiunt : ſed fictitiæ ſunt, & fingunt eas hæretici, vt earum ope Synodum oppugnent. Si cui vero cognoſcere libet, quam graui Neſtorium Theodoretus odio proſecutus fuerit, librum ipſius Theodoreti perſcriptum de Hæreſibus legat.* hæc Leontius. extat ex illis epiſtolis vna ad Neſtoriũ inſcripta recitata ad finem quintæ Actionis Quintæ Synodi, & aliæ ad alios datæ, quibus Ipſe Theodoretus ſocietatis cum Neſtorio redarguitur.

e Theodor. hær. fabul. l. 4. in Neſtorio. f 1. Tim. 5. THEODORETVS DEFENDITVR A CALVMNIIS. g Leont. de ſect. act. 4. t. 9. Bibl. ſanct.

XI. At ſunt ipſius Theodoreti ſcripta plurima, quæ, niſi nimia prolixitas fatigaret lectorem, pro illius ſincera fide probanda adduci in medium poſſent, nempe epiſtolæ ipſius illę ad diuerſos datę, & quidem germanæ, quibus nihil ſit, quod obiici penitus valeat, vt quę inter eas primum ſibi vendicat locum, epiſtola h ad Sporadium, qua cum auctore execrandum dogma Neſtorij eſt inſectatus; inſuper alię complures ad diuerſos ſcriptæ, quibus rectę fidei profeſſionem, aduerſantemque eiusdem Neſtorij impietati, teſtatam, ſartam, tectam, confirmatam ſtabilitamque reliquit, vt epiſtola ad Euſebium Scholaſticum i, alia ad Dioſcorum, aliæ inſuper ad Celerinam diaconiſſam, ad Euſebium Epiſcopum Ancyranum, ad Timotheum Epiſcopum, ad Andream, & monachos Conſtantinopolitanos & ad poſtremum duę ad Leonem Romanum Pontificem: quibus planè omnibus ex priſtina illa cum Neſtorio conſuetudine contractam maculam plus ſatis abſterſit, diluit, atque purgauit. Poſt initam quidem pacem, iunctamque cum Cyrillo & aliis Orthodoxis communicationem, ipſum Neſtorio addictum fuiſſe, nulla prorſus eſt mentio, ſed pro Catholica fide ſtrenuè atque impigrè laboraſſe, plurima ſunt monumenta. Verum de Theodoreto ſæpe dicendum inferius erit.

h Theodor. epiſt. 1. i Theod. ep. 21. 55. 101. 109. 131. 144.

* *
*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN